

Abeceda v službe!

Spisovateľ si sadol k stolu a vytiahol biely list papiera. Písmenká v jeho starom písacom stroji ožili: „Ideme písať nový príbeh.“ Spisovateľ vedel, že každé z nich má svoju úlohu a postupne ich všetkými desiatimi prstami vyberal a posielal na papier.

A ten sa postupne zaplňal. Písmenko pribúdalo k písmenku, v skupinách tvorili slová a vety. Niektoré boli v každej vete. Napríklad také „A“ bolo na to patrične hrdé. Vždy, keď bolo na rade vravelo: „Pozrite, aké som dôležité, zasa ma použil. Celé sa nafukovalo a rástlo, len-len že neprasklo. „E-čko“ bolo trochu nemotorné, vždy sa rýchlo hrabalo na svoje miesto a občas pritom do niekoho narazilo. Potom sa začervenalo a zmätene vyškľabo: „Prepáč, prepáč!“ „I“ chcelo byť všade. Zakaždým volalo: „Počkajte, aj ja sa tam ešte zmestím!“ A rýchlo sa vtislo medzi ostatných. Niekedy ho spisovateľ musel aj vymazať.

„K“ bolo na seba hrdé, že stojí na začiatku mnohých dôležitých a niekedy aj nezrozumiteľných slov ako napríklad „konzumný“ alebo „kvalitný“. „M-ku“ to vždy trochu trvalo, kým dobehlo. Muselo najprv posunúť pravú nohu, potom pritiahnuť harmoniku a pridať ľavú nohu. Ale aj tak ho bolo často vidieť. „C“ a „H“ chodili väčšinou spolu, len sa občas nevedeli dohodnúť, ktorým smerom.

Niektoré písmenká boli nápadnejšie ako iné, niektoré rady veľa rozprávali a mali rady spoločnosť. Ako napríklad „U“ a „O“ – to vždy rýchlo prihokalo, keď sa niekde niečo dialo. Na klávesnici sa však našli aj utiahnuté, ktoré sa na papier často nedostali.

Každé písmenko malo svoju úlohu a bez žiadneho z nich by sa príbeh nezrodil. Ochotne stáli pripravené v útrobach písacieho stroja a keď ich spisovateľ poslal na ich miesto na papieri, s radosťou skákali tam, kde text vznikal.

A príbeh už bol takmer hotový. Chýbalo len málo – okrem záverečných viet aj meno hlavnej postavy, ktorou bolo exotické zvieratko z ďalekej krajiny. Putovalo po slovenských lesoch a zoznamovalo sa s tunajšími zvieratkami. Niektorým písmenkám vadilo, že ich spisovateľ málo používa a sťažovali sa. Za každú cenu chceli byť súčasťou mena hlavnej postavy, aby sa na papier dostali čo najčastejšie. Iným to vlastne aj vyhovovalo, keď neboli často aktívne a starali sa viac o seba.

Ale najhoršie zo všetkých boli na tom „Q“ a „X“. Do tohto príbehu sa ešte nedostali. Vlastne sa už dávno nikam nedostali. Sú to také zvláštne písmená. Niektorí si dokonca myslia, že sú zbytočné. No počuli ste už niekedy nejaké slovo, kde dostanú šancu? Alebo dokonca také, ktoré sa nimi začína? Asi si neviete spomenúť, však? Sú to také zaprášené čudesá, asi ešte z čias, keď sa rozprávalo po latinsky. Píšu sa vskutku zriedka. Ak vôbec.

„Q-čko“ bolo z toho smutné. Často si povzdychlo: „Prečo ma na tú klávesnicu vôbec namontovali? Ved' ak by bolo treba, môžu použiť „O“ a čiarku namiesto môjho chvostíka. Ach, ja vôbec nemôžem na nič poslúžiť.“ „X-ko“ bolo zasa trochu zanovité a rado si len tak pre seba vymýšľalo slová na „x“. Napríklad jaxi, nexcem alebo kloxtať, či xavranelý. Mohli by sa niekde hodiť. No nie? Ale aj tak si ho nikto nevšimol. Niektoré písmenká si dokonca mysleli, že si za to môžu samé, lebo vyzerajú celkom inak ako ostatné, akoby prišli z inej krajiny.

Spisovateľ už takmer dopísal celý príbeh. Všetko je už skoro hotové, len to jedno mu stále chýba – meno pre hlavného hrdinu. Celý čas si tým láme hlavu. Malo by to byť niečo výnimočné a nezvyčajné. Nič mu nenapadá, až kým mu zrak nepadne na Q a X. „No jasné! Vás dve používam tak zriedka. Ste také výnimočné. Presne ako môj hrdina. Bude sa volať QEX!“ (Čítaj kveks.)

Ostatné písmenká sú prekvapené. Prečo nepoužil ich? Práve títo dvaja budú toľkokrát v celom príbehu? Ale spisovateľ hovorí: „Som rád, že som si na vás spomenul. Teší ma, že v mojom písacom stroji je toľko rôznych písmen. Všetky sú dôležité a každé má svoju úlohu. Bez nich by príbeh nebol taký, aký ho chcem mať.“

